

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren af *Per Hækkerup, Erik Eriksen, Poul Sørensen, Aage Fogh og J. M. Pedersen*. („Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give folketinget om den udvikling, der i den senere tid har fundet sted på det udenrigspolitiske område?“).

Ordføreren for forespørgerne (*Per Hækkerup*): Det er godt et år siden, folketinget sidste gang havde lejlighed til en mere omfattende drøftelse af de udenrigspolitiske spørgsmål, og selv om vi i perioden siden da, dels for ca. 9 måneder siden fik en redegørelse af den daværende udenrigsminister, den nuværende højtærede statsminister, dels i forbindelse med åbningsdebatten havde lejlighed til at udveksle bemærkninger vedrørende de udenrigspolitiske forhold, er der alligevel foregået en så stor udvikling på dette område, at de demokratiske partier har fundet det naturligt, at tinget og offentligheden får en redegørelse for forløbet af denne udvikling og for situationen og får lejlighed til en drøftelse deraf.

De 5 partier er derfor blevet enige om at rette følgende forespørgsel til den højtærede udenrigsminister:

„Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give folketinget om den udvikling, der i den senere tid har fundet sted på det udenrigspolitiske område?“

Udenrigsministeren (*Krag*): Jeg finder ligesom ordføreren for forespørgerne, det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at tidspunktet for en udenrigspolitisk redegørelse og en efterfølgende udenrigspolitisk debat er særdeles velvalgt. Dels er det trekvart år siden, en tilsvarende redegørelse sidst er givet det høje ting, og i den mellemliggende periode har visse regelmæssigt tilbagevendende — men ikke desto mindre vigtige — begivenheder som FN's generalforsamling og NATOs ordinære ministermøde fundet sted. Dels har en række ekstraordinære begiven-

heder udspillet sig såsom kriserne i det mellemste østen, Formosakrisen og senest de sovjetiske forslag om Berlin og om indkaldelse af en fredskonference, forslag, som har aktualiseret den fortsatte spænding mellem øst og vest og atter gjort Europa til centrum.

Selv om jeg havde gjort min redegørelse meget lang, ville det næppe have været muligt for mig at redegøre for og analysere alle disse begivenheder. Jeg har valgt i stedet at trække visse hovedlinjer frem, men står naturligvis til rådighed med yderligere oplysninger, hvis tinget ønsker at stille spørgsmål, i det omfang, jeg er i stand til at svare på dem.

Atlantpagten blev oprettet i 1949 og holder altså i år sin tiende fødselsdag, som vil blive markeret ved et møde i begyndelsen af april mellem udenrigsministrene for de 15 NATO-lande. Mødet holdes i Washington, den by, hvor pagten i sin tid blev indgået.

Medens alvorlige udenrigspolitiske begivenheder gennem det seneste år har udviklet sig både i Europa, Asien og andre steder, har selve NATO-samarbejdet været inde i en rolig og frugtbar gænge.

Forsvarssamarbejdet inden for NATO har været præget af en nødvendig tilpasning til den våbentekniske udvikling. For et lille land som Danmark ville det ikke have været muligt at gennemføre denne tilpasning uden hjælp udefra. Vi er derfor taknemlige for den bistand, vi har fået og stadig modtager fra USA og Canada. Det seneste eksempel på den betydelige hjælp, der ydes os, er det amerikanske tilbud om bistand til modernisering af den danske flåde. Som bekendt har den amerikanske regering tilbudt at betale halvdelen af udgifterne ved gennemførelsen af et byggeprogram på ca. 300 mill. kr., således at bygningen af skibene finder sted i Danmark. Regeringen har i princippet accepteret det amerikanske tilbud, og de nærmere enkeltheder skal nu drøftes mellem de danske og de amerikanske myndigheder.